DE CE NU ÎMPLINESC SPERANȚELE COPIII MINUNE?

EXISTĂ PRINCIPII DE LA CARE NU AVEM VOIE SĂ ABDICĂM

ANCHETA noastră

După părerea mea, cele mai înaintate cuceriri în domeniul naţiei moderne au fost în ultima vreme **adoptarea grupelor de vîrstă în pregătire** (cu reacţii de ordin organizatoric şi adînci implicaţii metodice) **şi specializarea timpurie.** Astăzi, copiii iau contact cu abecedarul celor 4 procedee, de la 4—5 ani, la 7—8 ani încep antrenamentul sportiv, iar la 9—10 ani se intrec în competiţii rezervate grupelor de vîrstă.

La acest nivel de pregătire, sarcinile ce se impun se referă la o pregătire multilaterală cît mai variată, la însuşirea unei tehnici corecte, precum şi la obişnuirea organismului în mod treptat cu eforturi intense (unul sau chiar două antrenamente pe zi). Rezultatele urmăririi atente a acestor sarcini trebuie să ducă la o creştere şi dezvoltare armonioasă a tinerilor sportivi, dublată de o mărire permanentă a capacităţii de suportare a efortului, astfel ca în momentul apariţiei pubertăţii, organismul să fie caracterizat printr-o bună adaptare la efort.

Un organism nepregătit corespunzător va suferi în ceea ce priveşte desfăşurarea firească a procesului pubertăţii. Iar rezultatele sportive vor fi în mod cert negative. Dar, a începe antrenamentul intens, după apariţia pubertăţii (cum recomandă unii specialişti), ar însemna pur şi simplu o muncă inutilă, sau o negare totală a ultimelor metode ştiinţifice, care au dus la imensa dezvoltare a natăţiei în ultimul deceniu.

În directă legătură cu cele afirmate pînă acum, ţin să atrag atenţia că în pregătirea copiilor, dinamica efortului trebuie astfel dirijată încît ea să nu dăuneze dezvoltării în perspectivă, prin secătuirea rezervelor biologice ale organismului. Lecţiile trebuie să aibă o succesiune gradată, procesul de antrenament — continuitate, iar alternarea judicioasă a perioadelor de efort cu cele de odihnă trebuie să ne preocupe în egală măsură. Cît priveşte creşterea efortului, ea trebuie să se realizeze pe seama volumului şi mai puţin pe cea a intensităţii, prin folosirea unei game cît mai variate de metode şi mijloace ale pregătirii fizice multilaterale, dublate de mijloace ale pregătirii fizice speciale, astfel alese şi eşalonate, încît să asigure o evoluţie permanentă a procesului de adaptare.

Încă de la 14—16 ani, încep să apară simptome de plafonare (pe care de altfel le pune în discuţie ancheta ziarului), fapt care a determinat pe unii specialişti să le atribuie antrenamentelor intense din timpul copilăriei. După părerea mea, ele se datorează, în primul rînd, ignorării principiilor pe care le-am amintit mai sus. Apoi, o altă cauză, nu mai puţin importantă (şi aceasta o subliniez ca făcînd parte din propria experienţă) se referă la condiţiile în care lucrăm.

Este bine ştiut că nu avem o bază materială strălucită, iar cea de care dispunem nu ştim s-o utilizăm la maximum. Cerinţele şcolare, în clasele respective vîrstelor de care ne ocupăm, sînt din ce în ce mai mari, iar obligaţiile copiilor (activităţi extraşcolare) au crescut în proporţie geometrică. În această situaţie am fost nevoit nu o dată să răresc antrenamentele şi mai ales să le scurtez, iar în felul acesta să nu respect întrutotul cerinţele unei pregătiri ştiinţifice. În atari condiţii, nu mai poate fi vorba de o planificare corectă, de gradare, continuitate, dozare, refacere etc. Urmările? Performanţele se opresc la nivelul dobîndit, sau înregistrează (în cel mai fericit caz) progrese neînsemnate. Apare deci plafonarea şi în special forma ei cea mai periculoasă: plafonarea psihică. Sportivul îşi pierde încrederea în posibilităţile proprii şi nu mai lucrează cu aceeaşi tragere de inimă.

Pentru preîntîmpinarea acestor situaţii, în R.D. Germană, de pildă, s-au luat o serie de măsuri organizatorice menite să ofere tinerilor posibilitatea de a efectua antrenamentele necesare în condiţii optime. Cei mai buni înotători (şi ca ei alţi sportivi de frunte) din acelaşi oraş au fost grupaţi în şcoli unde programul cursurilor — fără să afecteze cîtuşi de puţin respectarea programei şcolare — nu împiedecă pe cel al antrenamentelor, ele îmbinîndu-se în mod armonios. În cadrul clubului Dinamo am făcut o încercare de a imita exemplul (deja generalizat) al centrelor din R.D. Germană. Ne-am lovit însă de o serie întreagă de inconveniente (pe care le-am amintit mai sus), astfel că rezultatele, după primul an (deşi este încă prematur să tragem concluzii), nu au fost întrutotul cele scontate. Va trebui însă să perseverăm, deoarece, personal, nu întrezăresc o altă posibilitate de a pregăti copii pentru marea performanţă.

prof. Cristian VLĂDUŢĂ

„CUPA ROMÂNIEI" UN SIMPLU INTERMEZZO?

Ingrat plasată în calendarul competiţional la mai puţin de două săptămîni după terminarea epuizantelor campionate mondiale şi numai cu trei zile înaintea unei grele întreceri, ca turneul de scrimă al armatelor prietene (acesta programat, de fapt, abia cu puţin timp în urmă), „Cupa României" a constituit un fel de intermezzo în activitatea scrimerilor noştri fruntaşi.

În primul rînd, s-au înregistrat cîteva absenţe (Ileana Drîmbă, Ana Ene, St. Haukler, Dan Irimiciuc), unele motivate — într-adevăr — dar altele fără suficient temei.

În al doilea rînd, tonusul întrecerii a fost inferior aceluia care a caracterizat, de exemplu, ediţia de anul trecut, cu pasionantele ei baraje la floretă — masculin, la spadă şi sabie.

Credem că, în cazul de faţă, ar fi fost mai indicat să se opereze o translaţie în timp a competiţiei — cea mai importantă din calendarul intern, după campionatele naţionale — pentru a o scoate din această zonă în care ea a fost puternic eclipsată de confruntările de la Havana şi de la Budapesta.

★

Competiţia s-a soldat, în general, cu rezultate normale care au reflectat comportarea de pe planşă a celor 62 de participanţi. Cel puţin, în ceea ce îi priveşte pe învingători, toţi patru şi-au meritat cupele de cristal oferite de forul de resort. Dacă unii au ajuns în posesia lor cu oarecari emoţii, Octavian Vintilă (la sabie) şi Anton Pongraţ (la spadă) şi-au creat, între ei şi următorii clasaţi, o distanţă confortabilă.

Vintilă a acţionat calm şi precis, cîştigînd toate asalturile susţinute şi realizînd un tuş-averaj impresionant (la 80 de tuşe date, el a primit numai 28).

Pongraţ a turnat în cupa victoriei sale şi două picături amare (înfrîngerile suferite din partea lui Moldanschi şi la Bărăgan, ambele la mare luptă şi la extrema limită) dar, oricum, succesul său a fost net confirmînd buna comportare de la Havna a excampionului mondial de tineret.

O remarcabilă constanţă a demonstrat cîştigătorul probei de floretă Tănase Mureşanu care nu a pierdut decît un asalt (în faţa lui Drîmbă) după ce succesul său final devenise o certitudine.

Întrecerea feminină, dominată de terţetul de aur: Szabo, Vicol, Ardeleanu (cărora li s-a adăugat Sofia Orban din Tg. Mureş) şi cîştigată de Olga Szabo, a fost caracterizată printr-un puternic asalt al noului val: Lina Halchin, Mariana Ostafi, Maria Pop, Viorica Draga, Magdalena Bartoş. Unele dintre ele au reuşit chiar să-şi aureoleze palmaresul cu victorii de prestigiu (Pop la Szabo, Halchin la Vicol şi la Ardeleanu).

★

În lipsa surprizelor de prima mărime, clasamentele ne oferă cîteva răsturnări în ierarhia obişnuită a trăgătorilor, generate — fireşte — de comportările de moment ale acestora. În proba floretiştelor, de exemplu, Sofia Orban, cu victoriile obţinute în faţa lui Ardeleanu şi Vicol, a reuşit să se claseze în vecinătatea imediată a trăgătoarelor din lot.

În confruntarea floretiştilor, cel mai neaşteptat rezultat l-a obţinut I. Falb, situat pe un loc modest (VII) faţă de valoarea sa.

În situaţii oarecum similare s-au aflat, în această competiţie, spadasinul Al. Istrate şi sabrerul G. Culcea care au evoluat sub nivelul obişnuit.

★

Înainte de a încheia vom reveni asupra problemei arbitrajului (îndeosebi la sabie) unde continuă să se manifeste carenţe subliniate în repetate rînduri de ziarul nostru. S-a ajuns la situaţia ca un trăgător (Oct. Vintilă) să se simtă obligat de propria sa conştiinţă să acorde o tuşă unuia din cei mai redutabili adversari ai săi (Dan Popescu) pentru a repara inadvertenţele de arbitraj ale unui juriu alcătuit ad-hoc. Pentru că nu este de ajuns să se găsească un arbitru principal cu o bună pregătire în acest domeniu (juriul amintit era condus de prof. L. Ghişcă) dacă acesta, la rîndul său, nu este ajutat (ci mai degrabă derutat) de colaboratorii săi aflaţi, în cele mai multe cazuri, la abc-ul scrimei.

Federaţia de specialitate va trebui să găsească o modalitate de a-şi crea un corp de arbitri competenţi şi de o obiectivitate situată deasupra oricăror suspiciuni.

B. SEBASTIAN

TELEcronica

DORUL DE MANEA, PE STÎNGA...

Două săptămîni, departe, fără telesport, şi iată-mă rimînd Belphegor cu dor. Dor mare, intraductibil. Atît de mare — încît de vineri noaptea, plecînd din gara Kievskaia, mă rugam cerului să ajung la timp, ca duminică după-amiază să prind măcar o secvenţă din ce-o fi.

La Moscova, toamna părea dulce şi frumoasă ziua, ca noaptea să-şi dea arama pe faţă şi să fulguiască, rece, într-un vînt tăios. Toamna gîndeşte acolo la hochei. Am alergat să văd T.S.K.A.—Torpedo Gorki. Cu sute de metri înaintea sălii de joc oamenii te luau la „n-aveţi un bilet în plus?". Noi n-aveam bilet de loc. La „teren", — benzi de magnetofon cu Nat King Cole, twisturi, şi o coadă imensă la o casă de bilete care nu s-a deschis niciodată. Ne-am întors la hotel, discutînd despre România — Portugalia. Două săptămîni ne-am hrănit din România — Portugalia şi „Steaua", căci amicul Radu de la D.D.F. are toate datele pentru a fi preşedintele unui eventual club al tifosilor stelişti. Nemaipomenit microbist, om cu bibliografie exactă la meciuri disputate cu 20 de ani în urmă. Altfel, moscoviţii au tendinţa de a transmite fotbalul în planuri luate de sus, de foarte sus, dîndu-ţi posibilitatea să pricepi jocul în ansamblu, dar sacrificînd omul şi prim-planul său. Am văzut la televizor U.R.S.S. — Turcia. Un 3—0 clar, după vreo 45 de minute la 0—0, chiar şi sovieticilor fiindu-le greu să desfacă o apărare-beton. Echipa joacă bine, solid, aspru — fără o mare strălucire, cu cîţiva jucători de clasă: Muntean, Gherşcovici şi, mai ales, Bişeveţ. Sincer vorbind, într-un meci cu ei nu sîntem învinşi dinainte şi un rezultat de egalitate e cît se poate de firesc.

Nu cred însă că doar dorul a dilatat plăcerea cu care l-am urmărit pe Ţiriac, duminică, în interviul de cîteva minute acordat lui Voia. Un interviu excelent care-mi confirmă marile calităţi telegenice ale tenismanului nostru. De fapt, aceste calităţi telegenice nu-s altceva decît calităţi umane pe care cohorta noastră de prejudecăţi, ca nişte strşnici străjeri, le acceptă cu greu la sportivi. Ţiriac nu e frivol, nu e zîmbăreţ, nu vorbeşte repede, gîndeşte, cînd se exprimă e sensibil, grav şi responsabil. Toate acestea îi dau o surprinzătoare seriozitate şi un interviu cu el e o pagină de omenie care impune un respect adînc. Nu, nu-i puteam bate pe americani — spune Ţiri — deşi norocul ar fi putut să... Noroc? Da, noroc — noţiunea asta nu poate fi abolită în sport, şi trebuie să-l credem pe acest om cu faţa macerată de durerea eforturilor. Dar şi mai „tare" e afirmaţia că americanii au făcut foarte bine lăcuind terenul, pentru a-l face şi mai rapid, încercînd să ne dezavantajeze şi mai mult: trebuie să-ţi speculezi la maximum şansele, zice Ţiri — americanii au făcut foarte bine ce au făcut... N-avem de ce să ne lamentăm: trebuie să construim cît mai multe terenuri de ciment! Aceasta înseamnă să gîndeşti fair-play şi pentru asemenea reci concluzii ale minţii şi simţirii, noi trebuie să ne ridicăm încă o dată pălăria în faţa eroului.

În sfîrşit — cu dor sau cu inima rece — să observăm că mult lăudatul sistem al „reluărilor", prost mînuit, devine o piedică în filmarea golurilor adevărate şi ne aduce în paradoxala situaţie ca la capătul unor progrese tehnice să primim scuze. Steagul — Steaua n-a fost însă rău de loc, deşi cu Manea pe stînga, numai stelist să nu fii...

Dar, dacă mă gîndesc bine la dorul meu, e bun şi Manea, pe stînga.

BELPHEGOR

„CRITERIUL DE TOAMNĂ AL JUNIORILOR" A DOVEDIT

O LĂUDABILĂ PREOCUPARE PENTRU TEHNICĂ

Am fost prezent, de curînd, în calitate de arbitru-judecător, la turneul de box denumit „Criteriul de toamnă al juniorilor", disputat la Oltenita. Competiţia, iniţiată de Secţia sport a U.G.S.R., şi-a propus să descopere tinere talente pentru sportul cu mănuşi. Pe ringul din Oltenita s-au prezentat cîştigătoarele etapei de zonă, selecţionatele judeţelor Caraş Severin, Dolj, Iaşi şi cea a municipiului Bucureşti.

Turneul şi-a atins pe deplin scopul propus. Ceea ce m-a impresionat în mod deosebit a fost faptul că majoritatea juniorilor (au fost 44) au practicat un box tehnic, spectaculos, că acţiunile lor ofensive au arătat o gîndire matură, deci o preocupare pentru o tactică potrivită, în funcţie de stilul de luptă al adversarului. Am admirat în ring sau la masa de judecată preocuparea multor pugilişti de a puncta la corp, ca şi deplasările lor derutante. Să reţinem că meciurile n-au fost amicale, că ele au avut miză, că dorinţa de a învinge a fost cu atît mai puternică, cu cît pe ring s-au întîlnit sportivi din patru localităţi. De data aceasta, forţa, combativitatea au cedat tehnicii, adică spectacolului. Este meritul boxerilor (îndeosebi al lui Agrigoroaie, Ceaicovschi — Iaşi, Livezeanu, Velcu, Popescu — Dolj, Toma, Prodgruschi — Caraş Severin, Cilinca, Stănescu — Bucureşti), ca şi al antrenorilor care i-au condus din colţ.

Boxul nostru n-a dus lipsă de juniori talentaţi nici în trecut. Am văzut la turneul de la Oltenita tineri cu certe perspective de progres. Cunoscînd că în selecţionatele noastre de tineret şi de seniori există categorii de greutate „descoperite", cred că este absolut necesar ca tinerii care se evidenţiază în asemenea turnee să se bucure de o atenţie sporită a federaţiei de specialitate.

Victor POPESCU
arbitru

LOTO — PRONOSPORT

Pentru a veni în sprijinul participanţilor publicăm o schemă Loto de 7 numere pe 7 variante pe care o puteţi experimenta chiar la tragerea Loto de mîine dovedindu-se foarte avantajoasă.

Iată desfăşurarea schemei: 1 — 2 — 3; 1 — 4 — 5; 1 — 6 — 7; 2 — 4 — 6; 2 — 5 — 7; 3 — 4 — 7; 3 — 5 — 6.

Aceste numere sînt teoretice, participanţii putînd face înlocuirile cu numerele preferate, avînd grijă — în acest caz — să respecte desfăşurarea.

● **Concurs cu premii pentru cititori.**

Cu prilejul meciului de fotbal România — Grecia redacţia noastră organizează un concurs dotat cu premii la care se cere cititorilor să indice scorul final cît şi cel la pauză al acestei partide.

Amănunte şi bonul de participare le găsiţi în „Programul Loto-Pronosport" nr. 43 de marţi 28 octombrie 1969.

● Tragerea la sorţi a autoturismelor oferite la tragerea excepţională Loto din 21 octombrie a.c. Categoria a VIII-a va avea loc la Bucureşti în sala Clubului Finanţe Bănci din strada Doamnei nr. 2 înaintea tragerii Loto obişnuite cu începere de la ora 18.45. Tragerea Loto va fi radiodifuzată după care va urma un film artistic. Intrarea liberă.

NUMERELE EXTRASE LA CONCURSUL PRONOEXPRES NR. 44 DIN 29 OCTOMBRIE 1969

EXTRAGEREA I:
27 13 45 25 36 23

Fond de premii: 335.020 lei

EXTRAGEREA a II-a:
10 31 36 37 29 24 2

Fond de premii: 283.115 lei

Plata premiilor la acest concurs va începe în Capitală de la 6 noiembrie pînă la 13 decembrie a.c. inclusiv; în provincie de la 10 noiembrie pînă la 13 decembrie 1969 inclusiv.

PREMIILE ÎNTREGI ŞI SFERTURI DE LA TRAGEREA LOTO DIN 24 OCTOMBRIE 1969

EXTRAGEREA I:
Categoria a II-a: 2 variante sfert a 52.056 lei; Categoria a III-a: 69 a 1.531 lei şi 64 a 383 lei; Categoria a IV-a: 237 a 467 lei şi 166 a 117 lei; Categoria a V-a: 658 a 202 lei şi 468 a 50 lei.

Premiul de categoria a II-a sfert a revenit participanţilor: Circiumărescu Ioana din Topoloveni şi Iancu Ion din Craiova.

EXTRAGEREA a II-a:
Categoria B: 4 variante sfert a 25.241 lei; Categoria C: 4 a 15.533 lei şi 10 a 3.883 lei; Categoria D: 334 a 100 lei şi 1.491 a 25 lei.

UMBRELA ATLETISMULUI

VARA SANIE... VINE IARNA

Din bogatul calendar al lui '69 a mai rămas campionatul de cros. Cunoaştem campioana pe echipe, C.A.U. Bucureşti, cunoaştem echipa retrogradată, reprezentativa judeţului Argeş — echipa Olimpiei Cataramă şi a lui Emil Drăgan. În fine, ştim noua promovată în prima divizie: este Şcoala sportivă de atletism, o sinteză a elevilor bucureşteni. Gîndurile majorităţii zboară spre anul 1970, dar aceste gînduri trec bineînţeles prin strîmtoarea severă a pregătirii de iarnă. Această iarnă atletică, lungă şi bună, plină de muncă şi speranţe în viitor. Iarnă foarte activă, cînd atletul intră în „atelier" şi făureşte cu munca de luni de zile, prin sudoare şi tenacitate, performanţa anului ce vine. Deci, hai la drum, să vedem sălile de atletism ale Bucureştiului.

Sala de atletism din pareul „23 August" este un şantier în adevăratul înţeles al cuvîntului. Lucrări de mărire a actualelor dimensiuni, în faza incipientă, cînd se ridică tronsoanele de susţinere a viitorului acoperiş. Deci, şanse minime pentru o sală mai mare în sezonul de iarnă. Pînă aici nimic grav. Urgentă este amenajarea pistei, poate chiar din Elbitex (sună frumos) şi a podiumului pentru probele de lungime — triplu, probe în care avem pretenţii serioase. Vara sanie.

Sala Floreasca II, sala în care fetele noastre „de aur" Lia Manoliu, Mihaela Peneş, aruncătoare, au găsit an de an acoperiş pentru calvarul lor de iarnă, arată în aceste zile de toamnă tîrzie cu totul altfel decît în alţi ani. Pista de zgură a atitor recorduri naţionale este acoperită cu un podium de lemn, cu saltele pe deoparte, cu planşe de cauciuc pe altă parte. Pe scurt, a devenit peste noapte (a citi peste vară) centru de pregătire pentru luptători şi scrimă. Se zvoneşte că va fi smulsă atletismului!

Vă amintiţi cînd în cadrul unei „Umbrele" am subliniat că, deşi se spune că atletismul trebuie să fie sportul nr. 1, noi atleţii nu avem aceste pretenţii absurde şi ne mulţumim cu locul doi, primul fiind cedat pe drept domnului fotbal. Dar să ne trezim că în răstimp de un an să fie transformate DOUĂ săli de atletism, pentru a le oferi pe tavă altor sporturi, devine un subiect pentru „Reflector"! Să trecem cu vederea pe Manoliu şi Peneş (deşi n-ar trebui s-o facem) şi să ne gîndim la Şcoala sportivă de atletism, la Clubul sportiv şcolar, la Liceul 35 cu program special de educaţie fizică, la cei 700 de atleţi tineri care în lungile seri de iarnă au găsit un acoperiş pentru jocul lor candid. Ei se vor muta oare în cartierul „23 August"? Sau se vor apuca de un alt sport! Sau se vor întoarce la epoca eroică a atletismului din copilăria noastră? După numai 10 luni de la închiderea sălii de atletism „Steaua", făcută cadou jocurilor sportive, să fim oare acum martorii unui al doilea gest de altruism la adresa scrimei sau luptelor? Noroc că nu se pot organiza concursuri de orientare turistică în sala din parcul „23 August"... Să fim serioşi!

Pentru atleţi vine iarna şi o dată cu ea cel de al doilea sezon competiţional, culminînd cu campionatele naţionale şi campionatele europene. A venit vremea amenajării sălilor pentru antrenamente şi concursuri. Federaţia română de atletism trebuie să acţioneze din timp. Să nu ne trezim iarăşi prea tîrziu.

Iolanda BALAŞ-SOTER

FINAL DE SEZON

Herăstrăului i-a revenit cinstea de a găzdui ultima întrecere de caiac-canoe a anului. **„Concursul de închidere"**, cum a fost intitulat acest test-final, a reunit la start seniori şi juniori din mai toate secţiile nautice bucureştene. Învingînd în majoritatea probelor — în special în cele rezervate juniorilor — sportivii dinamovişti au cîştigat întrecerea.

REZULTATE (traseu 500 m), seniori: K 2 — 1. Dinamo (M. Nemeş — C. Tănase) 1:54, 2. Şc. sp. nr. 2 (D. Diaconescu — M. Tănăsescu) 1:57, 3. Şc. sp. nr. 2 (B. Zabet — I. Mihalcea) 1:58; K 4: 1. Olimpia (Pomîrleanu — Neagu — Ghimici — Costin) 1:49; C 2: Dinamo (G. Vasile — E. Nemeş) 2:16, 2. Dinamo (V. Prunaru — V. Mureşan) 2:18; senioare: K 1 — 1. A. Răutu (Dinamo) 2:26, 2. I. Marioara (Dinamo) 2:27, 3. P. Gustin (Olimpia) 2:34; K 2: Şc. sp. nr. 2 (Becea — Zinţ) 2:14; K 4: 1. C.N.U. (Ivănică — Roman — Vişinescu — Mihuţ) 2:16; juniori: K 1: 1. V. Dumitru (Dinamo) 2:12, 2. S. Pătru (Voinţa) 2:13; K 4: 1. Olimpia (Anuşca — Voinea — Vasile — Gheorghe) 1:54, 2. Dinamo 1:56; C 1: 1. S. Nemeş (Dinamo) 2:26, 2. I. Ştefan (Şc. sp. nr. 2) 2:30; C 2: 1. Dinamo (Vlad — Popescu) 2:11, 2. Olimpia 2:18; junioare: K 1: 1. M. Drăghici (Dinamo) 2:34, 2. D. Vasile (Olimpia) 2:38, 3. M. Petrescu (C.S.Ş.) 2:44; K 2: 1. Dinamo (A. Gologan — A. Visersan) 2:24.

CLASAMENTUL GENERAL: 1. Dinamo 80 p, 2. Olimpia 20 p, 3. Şcoala sportivă nr. 2 10 p, 4. C.N.U. 9 p, 5. C.S.Ş. 7 p, 6. Voinţa 3 p.

PUTEM FI OPTIMIŞTI?

Sezonul competiţional s-a încheiat o dată cu concursul de selecţie organizat de Comisia municipală de canotaj, cu scopul imediat al depistării valorilor individuale. Deci un concurs numai în probe mici Sl, S2v, S2f.c., S2+1. Propus de comisia centrală de juniori, concursul a fost iniţiat pentru formarea lotului naţional din cei mai buni juniori care să reprezinte ţara cu cinste, în anul ce urmează, la „Criteriul speranţelor olimpice", pe care îl vom găzdui.

O analiză a acestei întreceri ar fi prematură, dar ceea ce rezultă din desfăşurarea competiţiei este faptul că nu ne putem bizui numai pe calitatea muncii efectuate în prima etapă de pregătire, ci trebuie să continuăm descoperirea de noi elemente. Continuarea selecţiei şi completarea lotului cu elemente bine dotate pentru canotaj constituie două obiective strict necesare muncii prezente şi mai ales celei viitoare. Este cert, ca ţară organizatoare avem dreptul de a prezenta la startul acestei competiţii două garnituri, dar nu trebuie să fim atraşi momentan doar de ideea muncii cantitative (58 de concurenţi posibili) ci şi de calitatea, de eficienţa activităţii.

Deosebit de important pentru viitorul canotajului este găsirea unor elemente cu calităţi fizice corespunzătoare acestui sport şi prezentarea lor la selecţia din primăvară, care va constitui un examen sever pentru toţi componenţii lotului de juniori, după cele 5—6 luni de pregătire fizică generală pe uscat şi mai puţin pe apă. În momentul de faţă, datoria lotului de juniori faţă de lotul de tineret şi seniori — în această etapă de început de ciclu olimpic — este destul de mare, sarcina de a reduce din ea revenind nu numai antrenorilor de juniori, dar şi celor de seniori. Munca celor ce se ocupă de instruirea juniorilor trebuie să se desfăşoare în strînsă colaborare cu cea a antrenorilor de seniori, avînd în vedere caracterul ei reversibil.

Răspunderea de a promova tineri bine pregătiţi nu numai din punct de vedere al calităţilor fizice, dar şi al celor tehnice, tactice, sau psihologice, este impusă de valoarea tot mai ridicată a performanţelor sportive pe plan mondial. Cunoaştem cu toţii de pildă, că „europenele" de canotaj s-au transformat în campionate mondiale neoficiale, deoarece la startul acestei mari întreceri participă şi sportivi din alte continente. Exemplul Argentinei şi S.U.A., care au cîştigat la ultima ediţie a C.E. trei titluri din cele şapte puse în joc, vine să confirme afirmaţia noastră.

Lotul naţional de seniori a primit în ultimii ani numai trei (!) sportivi foşti juniori, care şi-au confirmat, în parte, valoarea pe plan naţional şi internaţional (Ivan Cacenco, Gheorghe Fritz — Dinamo şi Cristian Georgescu — Steaua). Debutul lor la campionatele europene din acest an a fost promiţător, ei ocupînd locul 8 în proba de dublu şi locul 9 în proba de 4 f.c. Acestui debut trebuie să i se dea curs.

Iată de ce este bine să privim complexa şi de loc uşoara muncă cu juniorii prin prisma obţinerii de rezultate cît mai bune nu numai la vîrsta junioratului, ci şi la aceea a maturităţii — senioratul — pentru a se ajunge la rezultatele dorite în viitor...

Viorica UDRESCU

ÎN CADRUL FESTIVALULUI FILMULUI SOVIETIC, AZI LA CINEMATOGRAFUL „REPUBLICA"

PENTRU SEZONUL DE TOAMNĂ
O ŢINUTĂ ELEGANTĂ PRIN:
— raglane tercot — impermeabile, simple sau dublate cu ţesături fantezi, croială şi accesorii potrivite tuturor vîrstelor;
— costume din ţesături sută la sută lînă sau tergal, într-o gamă variată de culori şi desene, pentru toate ocaziile;
— cămăşi din ţesături din bumbac în amestec cu fibre poliesterice Vucova, Lux etc., modele clasice, sport şi fantezi, foarte rezistente şi practice;
— cravate din mătase naturală sau artificială, desene şi culori moderne.
(2653)